

ŞEBNEM IŞIGÜZEL • İyilik

ŞEBNEM İŞİGÜZEL 1973 yılında doğdu. İstanbul Üniversitesi'nde antropoloji okudu. İlk kitabı *Hanene Ay Doğacak* 1993 yılında yayımlandı. Aynı yıl Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne değer bulundu. Sonra sırasıyla *Öykümü Kim Anlatacak* (öykü, 1994), *Eski Dostum Kertenkele* (roman,1996), ağırlıklı olarak *Radikal İki*'de yayımlanan yazılarını topladığı *Neşeli Kadınlar Arasında* (deneme, 2000), *Sarmaşık* (roman, 2002), *Çöplük* (roman, 2004), *Resmigeçit* (roman, 2008), *Kirpiklerimin Gölgesi* (roman, 2010), *Venüs* (roman, 2013), *Gözyaşı Konağı, Ada, 1876* (roman, 2016) ve *Ağaçtaki Kız* (roman, 2016) adlı kitapları yayımlandı. 2015 yılında *Venüs* ile Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nün, 2016 yılında *Gözyaşı Konağı, Ada, 1876* romanıyla Duygu Asena Roman Ödülü'nün sahibi oldu. Çocuklar için *Annem Kargalar ve Ben* (2011), *Bir Puding Hikâyesi* (2017) ve *Uçtu Uçtu*'yu (2017) yazdı. Romanları pek çok dile çevrildi. Yayımlandığı dillerde ilgi ve övgüyle karşılandı. Hayatını yazarak sürdüren Şebnem İşigüzel, Tamar ile Ararat'ın annesidir.

İletişim Yayınları 2724 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 472

ISBN-13: 978-975-05-2634-2

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ŞEBNEM İŞİGÜZEL

İyilik

iletişim

Tardu ve Ceylan'ın anısına....

Amansız derde ya amansız deva bulacaksın,
Ya hiç dokunmayacaksın.

– WILLIAM SHAKESPEARE, *Hamlet*

Doğuya bakan odamda sessizce sessizce duruyorum
Dostlarım darıldılar, bazıları uzakta
Başımı eğip öylece duruyorum

– EZRA POUND

Yaradılış olarak sahte, yalancıdır Emma.

– NABOKOV, *Edebiyat Derstleri*

Bir roman ya da şiir için “Gerçekten olmuş mu?” diye sormayın ne olur.

– NABOKOV, *Edebiyat Derstleri*

Tolstoy, Anna'nın kırmızı çantasını birinci kitabın 28. Bölümünde ortaya çıkarır. Bu çanta “oyuncak gibi” ya da “minicik” olarak tanımlanır ama büyüyecektir. Dört buçuk yıl sonra yaşamına son verdiğinde silkip attığı son eşya da bu çanta olacaktır. Kendini trenin altına atarken bileğinden çıkarmaya çalıştığı bu çanta onu kısacık bir an oyalar.

– NABOKOV, *Rus Edebiyatı Derstleri*

“Sana bir şey diyeyim mi? İnsan çok uzun süre yalnız kaldı mı hastalanır, yalnızlıktan hastalanır.”

– JOHN STEINBECK, *Fareler ve İnsanlar*

Nice yazlardan sonra kuğu da ölür.

– TENNYSON

1

Hayatımın değişmesine çok az zaman kalmıştı ve ben bundan habersizdim. Yaz sonu kanser olduğumu öğrenecektim.

Bütün bunların öncesinde yaz kötü başlamıştı. Sebebi özel hayatımdı. Hatta bizzat kendim. Bir anlamda geçmişim.

Otuz beş yaşındayım. On yıllık evliyim. Eşimin ilk evliliğinden olan kızımı ben büyüttüm. Deniz. Denizkızı. Pedagog ona böyle seslenmemizi önermişti. Sakattı çocuk. Doğuştan. Gelişmemiş omurilik. Bedeninin altında salınan tutmayan cansız hareketsiz bacaklar. O böyle doğunca annesi depresyona girip terk edip gitmiş.

Diş doktoruydum. Nişantaşı'nın göbeğindeki muayenehanemi yakın zamanda devrettim. Bu tek başıma aldığım bir karardı. Öyle olmak zorundaydı. Beklenmedik kararım kocamı şaşırtmıştı. şaşırmakta haklıydı.

Evimizin salonundaydık. Muayenehane gibi evimiz de Nişantaşı'ndaydı. Yaz gelmişti. Ama ben bunun farkına varacak kadar iyi hissetmiyordum kendimi. Hastalıktan değil. Hasta olduğumu bilmiyordum. Beni fiziken rahatsız eden bir şey yoktu ortada. Zaman zaman sırtıma vuran bir aę-

rı vardı o kadar. Bunu gün boyu eğilerek çalışmama bağlıyordum.

Diş Hekimi tabelam halen muayenehanemin bulunduğu katta asılıydı. Bu bana bilmediğim toprakları fethedip bayrağımı dikmişçesine gurur verirdi. Muayenehane bir başkasına devredilmişti. Yakında onun tabelası olurdu.

Ne kocama yalan söyleyebildim ne durumu gizleyebildim. Olayları idare edemedim. Avukat olan kocam şantaj kurbanı olduğumu öğrendi.

“Deniz’e anlatma,” demiştim.

Ona ben anlatmak istiyordum. Tıpkı size yaptığım gibi.

Ya da gizleyebilirdik, şimdi olduğu gibi.

“Bunu nasıl yaptın? Bizi rezil etmekten korkmadın mı?”

Aile hakkında bildiklerim karşısında utanç içindeydim.

Herkes bir köşeye savrulmuştu. Salondaki kanepede huzursuz ve mutsuz uyumuştum.

“Bir süre yalnız kalmak sana iyi gelecektir.”

O gün yılın en uzun günüydü. 21 Haziran.

Belirsizlik içindeydim. Yaz böyle geçti: Burnumun ucunu bile göremediğim bir sisin içinde. Bu yüzden kanser olduğumu öğrenmek iyi geldi. En azından yakın zamanda öleceğimi biliyordum. 22 Eylül gecesi deliler gibi kusmuştum. İç organlarımı pelte halinde tuvalete çıkarmış gibiydim. Stresten olduğunu düşünmüştüm.

“Niye geç kaldınız bu kadar?”

Ön dişleri benim eserim olan doktorum konuşuyor.

Kongreye geçici dişlerle gitmeyi göze alsa daha iyisini yapardım.

Durumu dili döndüğünce izah etti, anladım.

“Açarız, temizlenebilecek gibiyse temizleriz. Sonra kemoya başlarız.”

Diş tellerini taktığım oğlunun fotoğrafı masasının üzerindeydi. Çok sevimli bir çocuktü. Oğlanın diğer tarafında ilaç firmasının hediyesi Hipokrat büstü duruyordu.

Biz meslektaşız dediğinden ya da Hipokrat'ın gözü üstümizde olduğundan “Allahtan ümit kesilmez, bu size bağlı,” gibi şeyler söyleyemiyordu.

“Bu saatten sonra yapılan tedavi ömrüme sadece birkaç ay daha ekler öyle değil mi?”

“Belli olmaz,” dedi.

“Ya kendi haline bırakırsam?”

“Nasıl yani?”

“Tedaviyi reddedersem, bir şey yapmazsam?”

Durdu, düşündü, açıklıslı olmaya karar verdi:

“Aralık sonuna yılbaşına kadar dayanır, son evreyi geçirmek üzere eninde sonunda hastaneye, bana gelirsiniz. Yapmayın bunu. Alternatif tedavilere filan yönelmeyin.”

“Öyle değil. Kendi haline bırakmaktan söz ettim. Haberim yokmuş gibi yapmaktan, bunları sizden duymuş olmadan yaşamaya devam etmekten.”

Dudak büktü. Ne söyleyeceğini bilemiyordu:

“Şimdi başlanan bir tedavi faydalı olabilir.”

“Zaman kazanmak açısından mı?”

Bana bakmadan dikkatini masasının üzerindeki dağınıklığa yönelterek geveledi:

“Mümkün. Olabilir.”

Ah şu onkologlar, ısrarla bir mucize bekliyorlar. Yok size mucize! Buraya kadar yaşamaktı mucize. Doğmak, direnmek, âşık olmak, yemek, içmek, bakmak, katlanmak, sevmek, gülmek, ağlamak, hüzünlenmek, rüya görmek. Benim mucizem bu kadardı doktor ve bitti.

“Reçeteye güçlü bir ağrı kesici yazıyorum. Sindirim sisteminizi rahatlatacak bir ilaç daha. Bildiğiniz şeyler. Tedaviye karar verirseniz görüşelim.”

Parmaklarının ucunda yaprak gibi titreyen reçetemi uzatırken içini çekmişti. Kısacık bir an hüzünlenmişti. Bu his onun için sabun köpüğü gibi bir şey olmalıydı. Aksi halde yaptığı işe tahammülü olmazdı. Öyle değil mi Hipokrat? Bana katılıyor musun? Keşke yeminine bunları da ekleydin.

Kocam ve kızı seyahatleydi. Amerika’da. Bir umut kök

hücre. Özel tedavi. Rehabilitasyon. Mucize yaratan fizik tedavi uzmanı. Her yıl tekrarlanan umut tacirliği. Döndüklerinde ne olacaktı? Aynı gerilim. Ayrılacaktık. Kızgındım. Aslında insan birisine çok kızdığında kendine kızar. Bunu yapmasına izin verdiği için kendisine. “Bana bunu yapamazsın,” demeyi bilmeli insan. Evet, hastalık işimi kolaylaştırmıştı. Ölüm bana bu gücü vermişti. “Fazla uzattınız,” deyip yok olma şansını.

Amerikan Hastanesi’nden çıktuktan sonra Şakayık Sokak’taki evimize uğramadım bile. Ne eşya, ne anı, ne aşk... Bunların hepsi tuzak. Nerede ölmeyi gözüme kestirdiysem oraya öylece gidebilirdim.